

Pere Gené neix a Barcelona.

Cursa els seus primers estudis als Escolapis i comença la carrera de música als 10 anys, al Conservatori del Liceu de la seva ciutat natal.

No hi ha antecedents musicals a la família, tot i que a casa seva esta present la música ja que els seus pares son assidus a l'opera.

Per continuar desenvolupant la seva vertent artística, en Pere fa un pacte amb el seu pare en el sentit que no abandonarà els estudis d'Empresarials que comença paral·lelament.

Acaba la carrera de Professorat de Música i Piano (més tres anys de Virtuosisme) amb las millors qualificacions, i inicia el seu camí com a concertista, interpretant amés, en varies ocasions, música de cambra amb el violinista Lorenzo Sales.

Però hi ha un fet que canviarà la seva vida.

Mitjançant el AIESEC, una associació estudiantil que promou l'intercanvi d'estudiants de Ciències Econòmiques de diferents països, en Pere se'n va a Anglaterra a realitzar un stage.

El shock es brutal, doncs viu en directe l'eclosió del rock and roll (totalment inèdit a Espanya aleshores). Descobreix el blues, músics amb altres inquietuds, "Teddy boys", etc.

Al seu cap comença a germinar l'idea d'un canvi i, després d'un any d'estància al Regne Unit, torna a Espanya amb una convicció: formarà un grup de rock i s'anomenarà LONE STAR.

El primer que toca es buscar els músics, que troba entre els seus antics companys de Conservatori. El segon, donar el disgust al seu pare. Pere Gené ja no serà concertista.

La cosa és forta, anys 60, a Espanya només hi ha música folklòrica, italiana y cubana. És estrany que algú conegui alguna cosa de rock and roll.

En Pere haurà de lluitar contra la incomprensió dels que li auguraven un futur en el mon de la música clàssica, amb l'aggravant de que amés, vol cantar.

Lone Star comença la seva marxa treballant a diari en sales de ball. Els bolos no existeixen. L'habitual son els contractes en llocs fixes tocant a diari.

Al 1961 EMI s'interessa per Lone Star i es publica el seu primer disc.

La intenció d'en Pere es gravar les seves pròpies cançons, però això haurà d'esperar. La discogràfica obliga a gravar èxits internacionals. Posa com a condició fer els seus propis arranjaments, escriure la lletra en castellà i escollir les cançons.

Sorgeixen èxits com "La casa del sol naciente" i "Comprensión" (versions en castellà de "The house of the rising sun" i "Don't let me be Misunderstood" dels anglesos "The Animals").

La formació en aquests moments, Enrique López a la bateria, Rafael de la Vega al baix, Juan Miró amb la guitarra i Pere Gené veu i guitarra.

A EMI estan tant contents amb les vendes, (es dona la circumstància que es venen més còpies de LONE STAR que del grup britànic) que organitzen una trobada Lone Star-Animals en un cèntric hotel de Barcelona.

En Pere segueix insistint en gravar les seves cançons, obtenint finalment una primera concessió per part d'EMI. Un àlbum amb la meitat de temes propis.

La solida formació musical d'en Pere el porta a sentir-se interessat pel Jazz, un camp on pot desenvolupar els seus amplis coneixements i retrobar-se amb el piano.

Així, el concert "LONE STAR en Jazz" es presenta a Barcelona al San Carlos Club i a Madrid al Teatro Beatriz.

La "Dirección General de Cultura Popular" inclou a Lone Star en l'espectacle "Festivales de España". El grup recorrerà el país repetint la mateixa fórmula del Beatriz, una primera part de jazz i una segona de rock.

A EMI segueixen tan satisfets amb els bons resultats del grup que li permeten gravar un LP íntegre de JAZZ.

Després de llargues negociacions en Pere se surt amb la seva i al 1968 grava "MI CALLE", la que esdevindrà la cançó emblemàtica del grup. A partir d'aquell moment tot serà producció pròpia.

Li segueixen "Lyla", "La Trilogía" (premi de la SGAE a la millor cançó), "Quiero besar otra vez tus labios" etc...

Els repetits èxits fan que Pere Gené sigui designat per TVE per representar a Espanya, dins l'apartat de Rock, al Festival de Knokke (Bèlgica) on es celebra la "Copa d'Europa de la Cançó" (un precursor de l'actual Festival d'Eurovisió).

Allà, formant part amb altres artistes de diferents estils, guanya la copa per Espanya.

Sempre inquiet, en Pere desenvolupa als LP's tota la música que no es pot condensar als fatídics tres minuts dels singles.

Així neix "Spring 70", un disc totalment en anglès que es grava en una gira per Centreeuropa.

I arriba l'àlbum més venut del grup: "Adelante Rock en Vivo", gravat en directe en una sola presa a un estudi de Barcelona.

Sempre trencant esquemes, Lone Star ofereix un concert al Portaavions John Fitzgerald Kennedy, a base de blues i rock and roll, davant uns sorpresos i encantats mariners americans.

Però el recital més important és al Palau de la Música de Barcelona, temple de la música clàssica, que per primera vegada acull el so d'una guitarra elèctrica.

I arribem al 1974, any en que LONE STAR rep varis premis que l'acrediten com el millor grup de rock espanyol.

La formació en aquells moments la componen el guitarrista Joan Miró, el baix Sebastián Sospedra, Tapi a la bateria i Pere Gené piano i veu.

Arriben dies de vi i roses al fitxar per DIRESA, El grup està ben promocionat, però tot acaba malament, donat que el gerent de la companyia resulta ser un mafiós que marxa amb els diners i LONE STAR és queda sense masters i sense cobrar royalties.

Més endavant, Pere demana a Alex Sánchez (que ja havia format part anteriorment del grup) que cobreixi la vacant de Joan Miró que se'n va.

Al 1977 la banda treu al mercat un maxisingle amb dos temes en català, "L'amor se'n va" i "Punta d'Alba".

Amb Alex a la guitarra, és grava per segells independents varis, publicant entre altres, "Síguenos" i "Horizonte", dos excel·lents LP's.

Al 1982 Lone Star i Eric Burdon (cantant de "The Animals") reuneixen a 120.000 persones a la recta del circuit de Montjuïc a la Festa del PSUC.

Els avanços tecnològics de la dècada dels 80 del segle passat, donen lloc a augment de la música electrònica en detriment del Rock, que comença a sofrir una lenta agonia.

Las discogràfiques se centralitzen a Madrid, on el fenomen conegut com "Movida Madrileña" produeix grans beneficis a les empreses que comercialitzen pésims productes musicals però que sonen molt, i el que és pitjor, són del gust dels joves de l'època.

Aquesta situació del panorama Rocker deixa a LONE STAR només amb en Pere i l'Alex, però aviat es tornen a organitzar amb Jerónimo Martínez a la bateria i Sebastià Sospedra (que havia abandonat la banda) al baix.

En un intent desesperat per subsistir, Lone Star grava "Viejo Lobo", la seva obra pòstuma i, probablement el millor disc, la millor gravació i la millor producció de la seva extensa obra discogràfica.

En Pere, pensa que es un bon moment per deixar-ho, tot i que al 1996, el grup torna a la carrega per gravar "Hacia el Futuro", en el que es remasteritza "Viejo Lobo" i es graven de nou alguns dels temes més emblemàtics de la banda.

Aquell mateix any, al Festival Grec de Barcelona, s'organitza un concert històric, el grup commemora els seus 24 anys de vida a la vegada que presenta "Hacia el Futuro". I quina millor forma de celebrar-ho que rodejat d'amics i de la nova generació de músics de Rock espanyols.

Manolo García, Teddy Bautista, Loquillo, Carlos Segarra, Rosendo i altres músics d'actualitat en aquell moment, acompanyaran a Lone Star sobre l'escenari interpretant els temes del grup.

Així, una de les bandes més longeves del panorama musical espanyol per la que han passat un gran numero de brillants músics, però sempre amb Pere Gené com a líder indiscutible, conclueix definitivament la seva existència, deixant a les seves esqueses infinitat d'actuacions i treballs gravats.

Un cop deixada la carretera, Pere entra al món de la publicitat, on és dedica a compondre jingles, entre els que destaquen un que definirà un producte: FONT VELLA.

Amés monta una productora d'imatge i so en la que es realitzen vídeos i spots per televisió i paral·lelament imparteix classes de Producció Musical al CEV durant un grapat d'anys.

Per iniciativa de Jordi Gené, fill d'en Pere i autor i conductor de la pàgina web oficial de LONE STAR, és remasteritzat aquell concert que va donar el grup al Teatro Beatriz de Madrid al 1968. Un document històric registrat al seu moment en una cinta magnetofònica oblidada durant anys. Així al 2010, el memorable concert veu la llum en forma de vinil i CD.

Tot i que actualment, LONE STAR és un grup de culte, Pere Gené, decepcionat, amb una sensació d'haver estat utilitzat i fart del que rodeja l'aspecte comercial de la música al nostre país, no pensa reprendre aquest projecte.

Però mai li deixen d'arribar els cants de sirena dels fans que li demanen que torni a la palestra, pel que, ja sense pressions, decideix encetar una nova aventura musical en solitari amb totes les cançons que ha anat composant al llarg dels anys.

Al 2013 entra en contacte amb músics de la talla de Kitflus (Iceberg, Pegasus) i David Palau (conegut músic de sessió que ha col·laborat amb infinitat d'intèrprets) i grava dos temes nous "Corazón de hielo. Eres la luz" i "Androide", un avançament del seu nou disc en solitari: BOOMERANG.

Amb aquest projecte i a la vista del resultat obtingut, reneixen les il·lusions per Pere Gené que viu una nova llibertat musical, desconeguda per ell i que l'impulsa a seguir descobrint nous espais musicals on desenvolupar la seva creativitat.